

Při zkoumání kořenů svátků, které jakožto obyčej stále slaví lidé západního světa, není obtížné rozeznat očividně pohanské kořeny prakticky všech svátků, jež se dnes považují za „křesťanské“. Stále je relativně snadné odhalit pohanské pravdy ukryté nepřiliš hluboko pod žido-křesťanským závojem lží a historického zkreslování. Všechny elementy, které nemohly být zmučeny, zabity či jinak vymýceny z pohanského obyvatelstva středověké Evropy, a které samy nezmizely kvůli vlastním nedostatkům, si církve přizpůsobila. Tento postup dosud funguje v moderní praxi.

„Vánoce“ jsou vlastně oslavou svátku Yule z předkřesťanské Evropy, jehož „dvanáct dní“ vyjadřuje období od zimního slunovratu k Novému roku. Tato skutečnost je obyčejně přehlížena téměř všemi křesťany, kteří zpívají pohanské písně, zdobí pohanský stromek a vypráví dětem o pohanském Kris Kringlovi – zatímco údajně slaví „narození Ježíška“. Církve se dokonce pokusila zcizit pohanského obdarovatele Kris Kringla tím, že ho změnil ve „svatého Mikuláše“, avšak ke přizpůsobení nikdy nedošlo. Kris Kringl je stále znám v Nizozemí, kde se o něm říká, že přichází do Nizozemí 5. prosince ze Španělska (odtud španělské jméno křesťanského pokusu o krádež: Santa Claus), aby hodným dětem přinesl dárky.

Ozdobený zelený stromek je symbolem věčného života, i uprostřed období zimního slunovratu, a starověké germánské kmeny ho nazývaly stromem světa či stromem života, Yggdrasil, jehož kořeny sahají do podsvětí a jeho větve ke hvězdám – proto ona hvězda na špičce Yule-stromků, někdy bývá nahrazována „andělem“. Ani s vypětím představivosti nelze spojit „Syna božího“, zrozeného v jeslích na Blízkém východě, s tímto starověkým symbolem.

Jmelí je symbolem plodnosti, pro druidy posvátný, protože se zelená v zimě na posvátném dubu. Štáva jeho bobulí se podobá lidskému semeni a pohanská Evropa mu symbolicky přisuzovala regenerační síly – odtud polibek pod jmelím.

V předvečer svátku Všetech svatých (Halloween) a na Nový rok je dle starověkých tradic nejtenčí hranice mezi světem a podsvětím. Z tohoto důvodu jsou barvy Yule červená a zelená: červená se vždy přisuzovala bohu války (Apollónovi, Marsovi, Tórovi, Arésovi, Osirisovi) a zelená se vždy přisuzovala podsvětnímu bohu (Dionýsovi, Iormigundovi, Panovi, Apophisovi) a dohromady je tento symbolismus prvotním kořenem starověkých konceptů

„krve a půdy“.

25. prosinec je datum narození Ježíše Krista (1); datum Ježíšova narození není známo, a téměř všichni východní i západní učenci se shodují v tom, že to bylo spíše na jaře, možná na podzim. 25. prosinec jsou narozeniny Mithry, pohanského slunečního boha perského původu, který se narodil v den oslavovaný ve starověku jakožto zimní slunovrat. Kult Mithry byl natolik silný v římských legiích v době, kdy církev upevňovala svou moc nad Římem, že církev zničila Mithrovy chrámy, na jejich základech vztyčila kostely a poté si přizpůsobila celý symbolismus, aby dosáhla postupného obrácení.

To v Mithrových chrámech byli kněží poprvé nazýváni „otec“. Tam se poprvé praktikoval rituál nazývaný „poslední večeře“, včetně přijímání chleba a vína jakožto Mithrova těla a krve. To v Mithrových chrámech byl bůh oslavován den slunce (Sun-day), tedy v neděli, v úctě k slunečnímu bohu, na rozdíl od křesťanské praxe slavit den Sabatu – sedmý den Genesis, kdy Jehova odpočíval. Jak či proč se oslava „sedmého“ dne začala u křesťanů konat v první den týdne (v anglicky hovořících zemích začíná týden nedělí – pozn. překl.) – v „den vítězného slunce“ — to zůstává pro dnešní křesťany „záhadou“.

Pro opravdové učence („křesťanský učenec“ je oxymóron) to však záhada není – církev roku 375 na koncilu v Antiochii přisoudila dni Mithrova „znovuzrození“ „datum narození Ježíše“. Od té doby byly všechny chvalozpěvy o zrození slunce změněny na chvalozpěvy o zrození „Syna“. Židé o tom věděli, proto stále slaví Sabat ve správný den, stejně jako muslimové, kteří věří v Ježíše, ale pouze jako proroka (2), a ne toho, kdo se narodil o zimním slunovratu.

Všichni uvítejme návrat Sol Invictus!

Poznámky:

1) Ježíš se narodil v Nazaretu, avšak raní křesťané vytvořili příběh o Josefovi a těhotné Marii, kteří konali cestu do Betléma, aby naplnili starozákonní proroctví o „mesiášovi“. Důvod k této cestě uvedený v Písmu svatém – sčítání lidu nařízené císařem Augustem – se dle rozsáhlé římské dokumentace ukázal jako falešný.

2) I křesťanská symbolika kříže byla zcizena z předkřesťanského symbolismu mysterijních kultů, které používali rovnoramenný kříž jakožto mystický symbol Člověka. Tak pravil Ježíš: „A kdož nebéře kříže svého... není mne hoden...“ (Matouš 10:38)

Vyšlo na stránkách bratrstvi.net